

no és el penó d'un grup polític, creiem que lo més natural és callar: l'adulació sempre és mostra de servilisme, fins amb aquells que tenen la pretensió de predicar idees de renovació i de llibertat.

La propaganda i l'afany de notorietat no deuen buscar-se per aquests camins; és una equivocació, és una greu equivocació que pot portar amargs desenganys.

En totes les *interviews* que s'han publicat en els diaris «El Pueblo» i «El Demócrata», en cap d'elles s'ha parlat amb la claretat necessària del problema català; de son naixement; de la justificació de la seva actitud; del perquè de la paraula nacionalitat catalana, ni de desfer aquesta incògnita de la paraula separatista.

Ens sembla que tot això és quelcom més interessant que tot allò de la Lliga, de «La Veu», i del concepte que mereix en Maura, ¿no els hi sembla, senyors Ribas i Juanico?

Si tenim de ser catalans; si com a catalans ens rebelem contra aquells que llogen estigmes infamants contra Catalunya, cal que al preparar-nos a defensar-la, ho fem sense cap classe de por a les conseqüències; pensem que un ultratge a Catalunya no és fet solsament a la nostra terra, sinó que també és contra els nostres pares, contra els nostres fills, contra la nostra mateixa personalitat.

Compremem que la nostra actuació política fora de Catalunya no deu ser tan intensa ni tan activa com la que podriem desenrotllar allà baix, emperó sí tenim l'absoluta convicció de que deu fer-se una campanya de reivindicació demostrant als mejicans que lo que demana Catalunya no és un pecat; que nosaltres no som els eterns malcontents d'Espanya; que tenim tota una història que justifica la nostra actitud, i més que res, un munt d'ultrages inferits per Espanya a Catalunya, que demostren l'etern enuig de Castella contra Catalunya.

Així és com entenem nosaltres que deu parlar-se de Catalunya, justificant-la davant del món de que si un defecte té aquest poble, és el de volguer ésser lliure i no anar a la saga d'un poble enlluernat per les antiqüeles de les bailarines i toreros.

És ben sensible que per un afany d'exhibició o per un excés de propaganda s'arriui a fer el ridícol, i lo que és més greu: negar l'existència d'aquelles coses que, com el sentit comú, donen al home un aspecte de civilitat, perque volguer presentar el problema català com un de tants aspectes insubstancials de la política espanyola, és innocent; és demostrar que no es viu el moment actual de la nostra vida política d'allà; és demostrar ignorància en el procés d'un fet polític que deuriem seguir pas a pas; és, en una paraula, viure abstret, incomunicat amb l'esperit de Catalunya, i així, en aquells que han donat proves de catalanitat entre nosaltres, en aquells que s'han cregut poc menys que representants genuïns de tot allò que fos català a Méjic, és imperdonable.

E. BLANCH.

